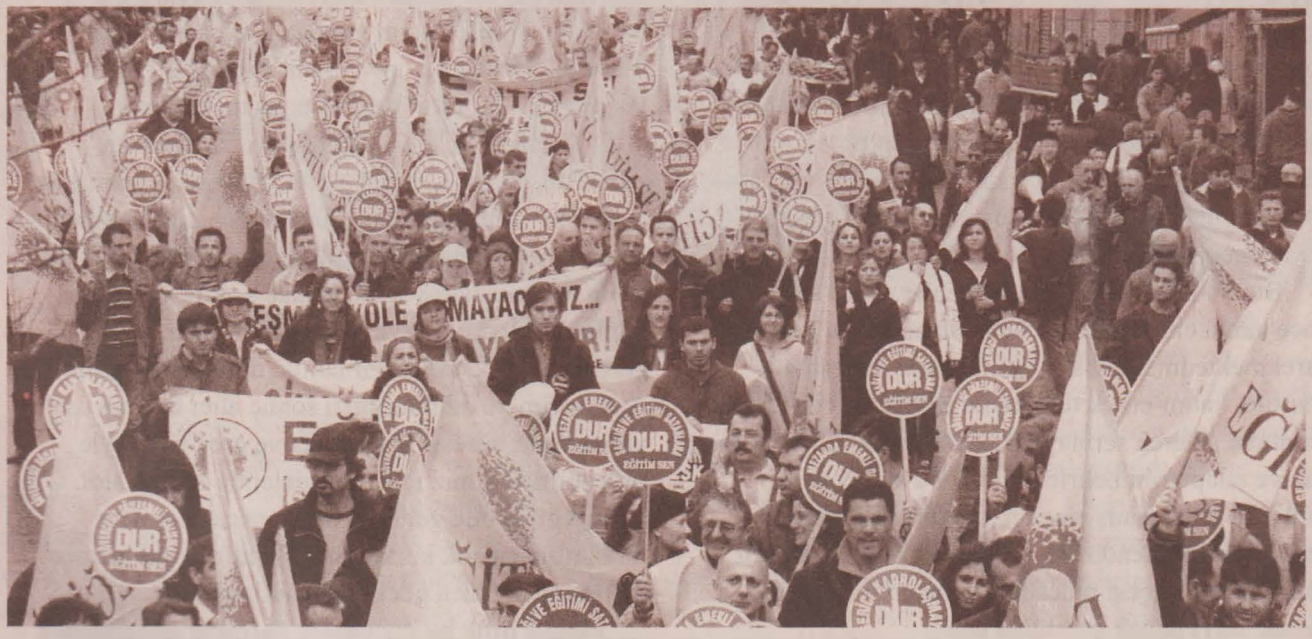
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!

Kamu emekçileri bülteni

Aylık bülten ★ Sayı 28 ★ Eylül 2008 ★ Fiyatı 50 YKr

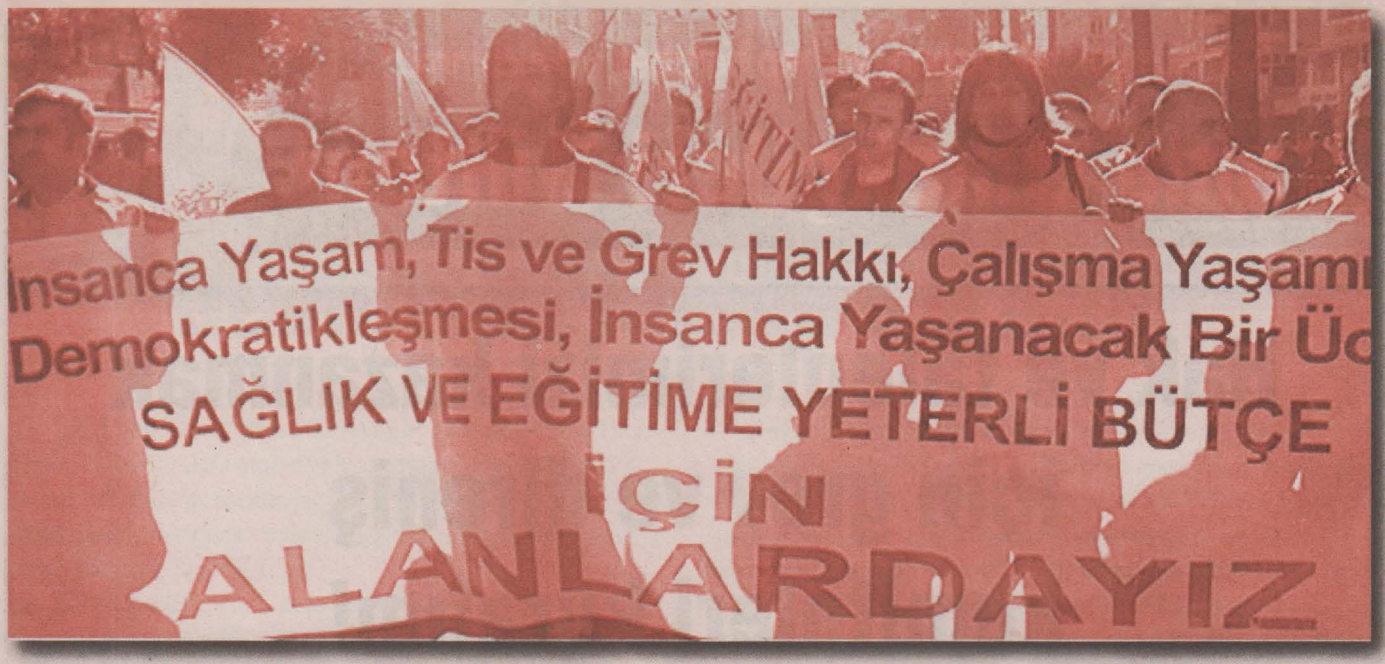
Hak ve taleplerimizi kazanmak için grev ve direniş komiteleri kuralım!

Kamu emekçileri sendikaları ile sermaye hükümeti arasında süren toplu görüşmeler geride kaldı. Bu sürecin ardından emekçilerin yaşama ve çalışma koşullarında herhangi iyileştirme sözkonusu olmadığı gibi ücretlere sefalet düzeyinde bir artış gerçekleşti. İlk altı ay için %4, ikinci altı ay için %4.5 emekçilere reva görülen ücret artışları oldu. Bu artışın sürekli artan enflasyon oranları, otomatiğe bağlanan su ve elektrik zamları, temel tüketim maddelerine yapılan zamlar, kesilen vergi yükü altında ezildiğini söylemeye gerek dahi yok.

Ancak kamu emekçilerinin tek sorunu sefalet zamları değil. Sosyal hakların gaspı, sağlık ve emeklilik hakkının imkansız hale gelmesi, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, özelleştirme saldırısı, esnek üretim ve istihdam kamu emekçilerini doğrudan ilgilendiren uygulamalar ve hak gaspları arasında yer almaktadır. Bu saldırıların adı kimi zaman Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) Yasası, Personel Rejimi Yasa Tasarısı, sözleşmeli ve ücretli istihdam, Kamu Yönetimi Reformu vb. olmaktadır. Bugüne kadar hedefi net, hak alıcı ve militan bir mücadele hattı izlenemediği için bu saldırı yasaları büyük oranda uygulamaya konuldu. Toplu görüşme sürecinde de emekçileri bekleyen saldırılara karşı yeterli düzeyde bir çalışma yürütülemedi, mücadele örgütlenemedi.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken KESK Kasım ayını

da kapsayacak şekilde bir mücadele programı açıkladı. Programda ayakları yere basmayan bir "direniş" söylemini öne çıkardı. Kuşkusuz sendikalı-sendikasız tüm kamu emekçilerinin saldırıları püskürtmek için direnişe geçmesi gerekiyor. Ancak gerçek bir direniş süreci somut talepler etrafında, hak alıcı bir mücadele hattı üzerinden yükselen, tabandan doğru örülerek hayata geçirilebilir.

Bunun için yapılması gerekenler açık ve nettir. İlk önce kamu emekçilerinin tabanda bir araya gelmesi gerekmektedir. Sendikalı-sendikasız, sözleşmeli-kadrolu, kadın-erkek tüm kamu emekçileri işyerlerinde bir araya gelerek sermaye iktidarının saldırılarına karşı hak ve taleplerini belirlemelidir. Bu süreci aynı zamanda daha geniş emekçi kitleleri saldırılar karşısında bilgilendirme, bilinçlendirme ve duyarlı hale getirme özcesi mücadeleye hazırlama süreci olarak kurgulamak gerekmektedir.

Atılacak ikinci adım tabanda sağlanan bir araya gelişleri düzenli hale getirmektir, bir işleyişe kavuşturmaktır. Düzenli olarak toplanan sorunlarını ve çözüm yöntemlerini, mücadele araçlarını tartışan tabanda oluşan bu birlikler işyeri komiteleri olarak ele alınmalıdır.

Tabanda birliğini sağlamış olan bu komiteler hak ve taleplerini kazanmak için izlenmesi gereken mücadele hattını belirlemelidir. Sermaye iktidarının saldırıları ağır ve kapsamlı olduğuna göre mücadele de buna uygun bir zeminden yükselmelidir. Kamu emekçileri sosyal güvencesini, sağlık ve emeklilik hakkını, iş güvencesini, grevli-TİS'li sendika hakkını korumak, çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmek için dişe diş bir mücadele sürecine bugünden hazırlanmalıdır. Bunun yolu da uzun soluklu bir mücadele programının ve buna uygun bir eylem takviminin oluşturulmasından geçmektedir.

En temel hak ve kazanımlarımızı korumak, yenilerini kazanmak için genel greve hazırlanmaktan başka bir yolumuz bulunmamaktadır. Zira bugüne kadar sayısız kere merkezi eylemler gerçekleştirdik, basın açıklamaları yaptık, birkaç saatlik ya da bir günlük iş bıraktık, sevk aldık, yürüyüşler gerçekleştirdik, kokartlar taktık, dilekçeler yazdık vb. Ancak tüm bu adımlarımızı sonuç alıcı bir mücadele yöntemiyle, süresiz iş bırakma ve grev hedefiyle birleştirmediğimiz için mücadelemiz eksik kaldı. Öfke ve tepkimizi dile getirmiş olduk ancak sermaye iktidarının en çok korktuğu gücümüzü yani hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanmadık.

Bugün artık bu gücümüzü harekete geçirmekten başka yolumuz yoktur. Uzun soluklu ve dişe diş bir mücadele sürecine, genel grev-genel direnişe bugünden hazırlanmalı, bunun için grev ve direniş komiteleri kurmalı, işyerlerinden doğru bu süreci tüm kamu emekçileriyle ortaklaştırmaya çalışmalıyız. Eğer biz kendimize inanırsak ve gücümüze güvenirsek sendikalarımızı da olması gereken mücadele çizgisine çekebiliriz.

Bunun için bir an önce harekete geçmeli, işyerlerimizde işyeri toplantıları örgütlemeye başlamalıyız. Eğer biz bir adım atarsak ve özne olursak değiştirme ve dönüştürme gücümüzün neleri başarabildiğini görebiliriz. Hak ve taleplerimizi kazanmak için görev bizi bekliyor.

KESK'in mücadele programı ve toplu görüşme sürecine ilişkin şube yöneticileriyle konuştuk...

"Hak alıcı bir mücadele programı etrafında taban harekete geçirilmelidir!"

- KESK 3 yıldır toplu görüşme sürecinden çekildiğini ve yüzünü işyerlerine, eylem alanlarına döneceğini açıklıyor. Ancak buna rağmen KESK'in yüzünü işyerlerine döndüğünü, mücadeleyi buralardan doğru yükselttiği söylenemez. Bu yıl açıklanan mücadele programı ve eylem takvimi ise yine mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak kaldı. Genel bir takım direniş söylemleri eşliğinde basın açıklamaları, oturma eylemleri, yöneticilerle sınırlı Ankara eylemleri dışında süreç işyerlerinden doğru tartışmaya açılmadı ve örgütlenmedi. Kamu emekçilerinin hak ve talepleri hak alıcı bir mücadele programı ve eylem takvimiyle, buna uygun örgütsel mekanizmaların yaratılmasıyla örgütlenmedi. Bulunduğunuz işyeri, sektör ve sendikada süreç nasıl yaşandı? Eksikler nelerdi?

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Örgütlenme Sekreteri Halil Tümtürk: 4688 sayılı sendikalar kanunu ile KESK asıl olması gereken yeri, sokağı ve işyerlerini unutmuş ve doğal olarak erime sürecine girmiştir. Son 3 yıldır toplu görüşme masasından çekilerek asıl olması gereken yere döneceğini her fırsatta dillendiren KESK maalesef beklenilenin aksine bunu ne örgütleyebilmiş ne de bu yönde bir çalışma başlatmıştır. Bu sene açıklanan mücadele programı da görev savmadan öte değildir.

Yapılan eylemler, yapılması planlanan eylemler kadrolarla ve işyerlerinden tamamen bağımsız, tartışılmaksızın yapılan eylemlerdir. Bu da doğal olarak güçsüz ve etkisiz eylemler olarak kalmaya mahkumdur. Süreç işyerlerinden doğru değil merkezden gelen takvimsellikle örülmeye çalışıldı. Oysa yıllardır yapılan yanlışın başlangıcı da tam budur. İşyerlerinden başlaması gereken örgütlenme, bilindik sürece heba edildi. KESK hala yüzünü işyerlerine dönemediğini bu süreçle kanıtlamış oldu.

SES İzmir Şubesi Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Çoban: Öncelikle bahsettiğiniz gözlemlerin tamamının doğru olduğunu ifade etmeliyim. Biraz zorlama ile de olsa sendikamızda ilk önce şube temsilciler kurulunu toplantıya çağırıp KESK'in gönderdiği eylem takvimini değerlendirmeye çalıştık. İzmir cephesinde şubemizden doğru neleri yapabileceğimizi tartışarak kararlar aldık. KESK'in Kasım ayı ve sonrasında ne olduğunu açıklamadığı "genel direniş" kavramının netleşmesi gerektiği konusunda ortak görüş belirlendi. SES Genel Merkezi'ne belirsizlikten duyduğumuz rahatsızlığın yazı ile bildirilmesine karar verdik.

İkinci olarak da işyerlerimizde üyelerimizle neler yapabileceğimiz konusunda toplantılar yapmaya,

ardından da KESK İzmir Şubeler Platformu aracılığı ile diğer kamu çalışanları ile toplantılar yapılarak taban iradesinin ortaya çıkarılması yönünde kararlar aldık. Gelgelelim halihazırda alınan kararların hayata geçirilmesinde ciddi isteksizlik ve ayak diretme söz konusudur. Tabanın söz ve karar hakkından bahsedenler bunu hayata geçirmede o kadar iddialı değiller ne yazık ki.

Kırklareli Eğitim-Sen Şube Örgütlenme Sekreteri Cevahir Ö. Kurşun: Zaten yaz tatili süreci olduğu için sendikaya gelip giden üye hemen hemen hiç yoktu. Yönetici olduğum halde Ankara eyleminden benim bile haberim olmadı. Sonradan sadece Şube Başkanı'nın gittiğini öğrendim. Duyurusu dahi mesaj vb. araçlarla yapılmadı. Özetle bildiğimiz hak almaktan uzak eylem takvimi ile süreç geçirildi.

Nevşehir Eğitim-Sen YK üyesi Aynur Taş: KESK tarafından hazırlanmış talepler uygun. Ancak KESK'in masadan kalkması uygun değildir. Bu eylemlerle sonuç alınamaz.

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Tire Temsilciliği YK üyesi Tuncay Öcalan: Her sene aynı oyun tekrarlanıyor. Gerçek ve hak alıcı bir mücadele programı oluşturulmuyor. Böyle olunca da üyeler ve emekçiler mücadeleye ve sendikalara güven duymuyor. Durum bizim sektörde daha vahim yaşandı. Ortada bir mücadele göremeyen eğitim emekçileri çoğunlukla tatildeydi.. Eylemler zayıf, cansız ve etkisiz geçti. En büyük eksik emekçilere güven verecek hak alıcı bir mücadele programının ve hedefinin açıklanmamasıydı.

- Toplu görüşme süreci sona erdi. Ancak kamu emekçilerini ciddi saldırılar bekliyor. Özelleştirme, esnek istihdam, sosyal hakların gaspı, Personel Rejimi Yasa Tasarısı ile iş güvencesinin ortadan kaldırılması gündemde. Özetle kamu emekçilerinin saldırılara karşı mücadelesi bitmeyecek. Bundan sonra süreç hangi taleplerle ve nasıl örgütlenmeli? İşyeri örgütlülükleri nasıl işler hale getirilmeli ve nasıl bir mücadele programı oluşturulmalı? Kısaca düşüncelerinizi ifade eder misiniz?

Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Örgütlenme Sekreteri Halil Tümtürk: Mevcut saldırı yasaları bundan sonraki süreci örgütlemek için yeterli verileri elimize vermektedir. Bundan sonraki en önemli şey "niyet"tir. Ya çıkacak yasaları herkes gibi bekliyor olacağız ya da 3 yıldır söylediğimiz ama fiili olarak hayata geçiremediğimiz söylemi gerçekleştireceğiz: Yüzümüzü işyerlerine döneceğiz. Tüzüğümüzde olup işlevselliği olmayan işyeri komisyonları hemen kurulmalı ve mevcut yasalarla çalışanların neler kaybedeceği eğitim çalışmalarıyla desteklenmelidir.

SES İzmir Şubesi Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Çoban: Toplu görüşmenin bir orta oyunu olduğunun farkındayız. Bugüne kadar saldırılara karşı ayrı ayrı protesto mantığını aşmayan eylemler yapıldı. Buna en büyük neden KESK yönetiminin tabanına olan ciddi güvensizliği ve tabanı örgütlemedeki isteksizliğidir. Yapılması gerekenler aslında gayet açıktır. Kamu emekçilerinin mücadeleye başladığı dönemdeki taban örgütlülüğünü ve karar almadaki etkinliğini tekrar hayata geçirmektir. Sermayenin topyekûn saldırılarının bir sınıf saldırısı olduğunu aklımızdan çıkarmadığımız taktirde bu saldırılara karşı sınıfsal bir başkaldırının tek çözüm yolu olduğu gayet açıktır. Süresiz iş bırakma ya da genel grev örgütlenmeden bu saldırılara dur diyemeyiz. Bunun başka yolu yok. İşyerlerini etkin hale getirmeden mücadelenin tıkanan kanalları açılamaz.

Kırklareli Eğitim-Sen Şube Örgütlenme Sekreteri Cevahir Ö. Kurşun: İşeyeri gezileri en kısa zamanda başlamalı ve bir periyoda bağlanmalı. İşyeri temsilcilerinin eğitimi gibi üyelerin kitlesel katılımıyla gerçekleşecek eğitim çalışmaları planlanmalı. Tabanda bir araya gelinebilen unsurlarla bir mücadele programı oluşturulup hayata geçirmek için çaba sarfedilmeli, bu doğrultuda şube yönetimi ve genel merkeze basınç oluşturulmalıdır. Hedef elbetteki saldırıları püskürtebilecek nitelikteki eylemler, yani grev hedefine yönelik olmalıdır.

Nevşehir Eğitim-Sen YK üyesi Aynur Taş: Sendikalar genel haklarda ortak karara varıp beraber davranmadıkları sürece yaptıkları eylemlerin başarılı olacağına inanmıyorum. Şu anda sadece çoğunluğu alıp masaya oturmayı düşünüyorlar. Grevli toplu sözleşmeli sendika yasası için KESK tabana inmelidir.

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Tire Temsilciliği YK üyesi Tuncay Öcalan: Sizin de ifade ettiğiniz gibi saldırılar ortada, talepler de öyle. İşyerlerinden başlayarak tüm sektörler ortak talepler etrafında örgütlenmeli ve harekete geçirilmeli. Tüm bu süreç ortaklaştırılmalı, işyeri, sektörel talepler genel taleplere bağlanmalı. İşyerleri adım adım örgütlenmeli, mücadele buralara ayaklarını basabilmeli. Haklarımızı kazanmak için süresiz iş bırakmaya, uzun süreli greve doğru evrilen bir mücadele programı açıklanmalı. İşyeri örgütlülükleri canlandırılmalı. Mücadele bu örgütlülüklerle dinamik hale getirilmelidir.

Sağlıkta esnek istihdam kölelik demektir...

Ücretli köle olmayacağız!

Sermaye sınıfı daha fazla kâr elde edebilmek için her türlü yol ve yöntemi kullanmaktan çekinmemektedir. İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gasp etmek, iş güvencesine saldırmak, yeni kölelik yasaları çıkarmak, sefalet ücretine mahkum etmek, kamu hizmetlerini piyasanın insafına terketmek sermaye iktidarının uzun yıllardır hayata geçirmek için çalıştığı saldırılardır.

Bu alanların başında sağlık hizmeti gelmektedir. Sermaye devleti hem sağlık hizmetini hem de sektörde hizmet üreten emekçileri tasfiye etmek için çeşitli uygulamaları hayata geçirmeye başladı. Kuşkusuz bu sadece sağlık sektörüne özgü uygulamalar olmadı. Amacı aynı ancak sektörlere göre uygulamaları değişen adımları bir bir hayata geçirmeye başladı.

Sermaye devleti 1996'dan sonra farklı ve daha sinsice çalışmalar yaptı. Kamu sağlık işkolunda iş güvencesine ve sınırlı bazı haklara sahip "memur" yerine ilk önceleri çakılı sözleşmeli personel alımına gitti. Kamu emekçileri mücadelesinin henüz geriye düşmediği bu dönemde çakılı personelin kadroya alınmaları sağlanabildi. Ancak daha sonraki saldırılara karşı etkin mücadele verilmediğinden dolayı iş güvencesiz istihdam hızla arttı.

Döner sermaye uygulamalarına karşı sağlıklı bir politika oluşturulamadı

Bunlar yetmezmiş gibi personel yetersizliği nedeni ile döner sermayeden maaş almak sureti ile çalıştırılan personeller sağlık iş kolunda boy gösterdi. Bu arkadaşlarımız 657'nin 4/A maddesine göre "memur" haklarından yararlanabiliyordu ancak maaşları çalıştıkları hastanenin döner sermayesinden karşılanıyordu. Sermaye devleti sağlık işkolunda 4/A'ya tabi kadrolu personel alımını artık durdurmuş, bunun yerine iş güvencesinden yoksun farklı istihdam şekillerinin önünü açmış oluyordu.

Sermaye devleti sağlık alanında özelleştirmenin gidişatına göre yeni istihdam modellerini hayata geçirmekte hiç tereddüt etmedi. Döner sermaye çalışanı kamu emekçisi alımının hemen ardından 657'nin 4/B maddesini gündeme getirdi. Kendisinin bilerek ve isteyerek yarattığı personel yetersizliğini mazeret göstererek genelleştirdi. Bugün bu sözleşmelerde çalışan aleyhine olmayan hiçbir madde yoktur. Ülkede var olan işsizlik, çalışanların bu sözleşmeyi imzalamalarında zorlayıcı bir etken olmuştur.

Hemen hemen her yıl düzenlenen ve birçok işsiz genç için umut olarak gösterilen Kamu Personeli Seçme Sınavı (KPSS) ile işe alınanlar (öğretmen, hemşire, teknisyen vb.) memur olarak değil 4/B'li sözleşmeli olarak alınmaktadır. Sorumlulukları diğer kadrolu çalışanlar ile aynı iken sahip oldukları haklar bakımından ise yoksunluk içerisinde bulunmaktadırlar. İşyerlerinde zaman zaman kendi meslektaşları tarafından baskı yapıldığı gibi, amirleri tarafından her zaman tehdit edilmekte, sorunları ise idareler tarafından ilgisizlik ile karşılanmaktadır.

Sağlıkta iş güvencesiz olmak...

Esnek üretim biçimleri çeşitli yol ve yöntem ile uygulanmaktadır. Sağlık alanında bunlar dışında başka istihdam biçimleri de hızla yol almıştır. Kamu alanında özelleştirmeler sonucu iş yerleri kapatılmış olan sözleşmeli işçilerin bir kısmı sağlık alanında istihdam edilmişlerdir. 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 4/C maddesine göre istihdam edilmiş olan sözleşmeli işçilerin durumu yukarıda saydığımız istihdam biçimlerinden katbekat kötüdür. Bu arkadaşlarımız 10

aylık sözleşmelere imza atmak zorunda bıraktırılmaktadırlar. Bu nedenle ne memur haklarından ne de işçi haklarından yararlanabilmektedirler. Yıllık izin hakları 10 gün ile sınırlıdır. Rapor hakları yok denecek durumdadır. Bunlar yetmezmiş gibi her yıl 2 ay ücretsiz izine gönderilmektedirler. İki ay içerisinde herhangi bir işte çalışmaları durumunda sözleşmeleri tamamen feshedileceğinden ek bir iş de yapamamaktadırlar.

İdarenin keyfi tutumu karşısında tamamen savunmasız durumdadırlar. 12 Eylül darbesinin hemen ardından hızla yaygınlaşan taşeron çalışanları, sağlık işkolundaki en önemli istihdam modelini oluşturmaktadır. İlk başlarda yemek ve temizlik hizmetleri taşerona verilirken günümüzde sağlık hizmetinin her alanında taşeron işçilerini görmek mümkün hale gelmiştir. Taşeron şirketleri laborant, röntgen teknisyeni, hemşire, anestezi teknisyeni de çalıştırmaktadırlar.

Sağlıkta sözleşmeli olmak...

* Sözleşmeli sağlık personelinin ek ödemesinden SSK kesintisi yapılmaktadır. Kadroluların döner sermayelerinden herhangi bir kesinti yapılması söz konusu değildir.

* Kadrolularda kıdem ve kademe ilerleme varken, sözleşmelilerde göreve yeni başlayanla 25 senelik bir sözleşmeli sağlık personeli aynı maaşı almaktadır.

* Sözleşmeli sağlık personelinin sözleşmeleri her yıl ocak ayında yenilenmektedir. Yani sigorta dahil her sene çıkış-giriş işlemi yapılmaktadır. Uzun süreli sözleşme yapılmamaktadır.

* 4/B maddesine göre yerleştirilen sağlık memurlarının sözleşmeleri görev yapacakları kurumlar aracılığıyla yapılmıştır. Bu uygulama sebebiyle bazı kurumlarda idareci konumunda bulunan personelin şahsi inisiyatifleri esas teşkil eder konuma gelmiştir. Hastaneler arasında uygulama farklılıkları oluşmuştur. Bazı kurumlardaki Başhekim, Hastane Müdürü, Başhemşire ve sorumlu hemşireler 4/B maddesine göre çalışan sözleşmeli sağlık personeline "Sizin ne olacağınız belli değil" tarzında bir yaklaşım sergiler konuma gelmişlerdir. Örneğin, 4/B maddesine göre çalışan Sağlık Memurları bazı kurumlarda özellikli birimlerde çalıştırılmalarına rağmen çalıştırıldıkları birime sağlanan döner sermaye ek ödeme tutarlarından faydalandırılmamaktadırlar. Diğer personel özellikli birimlerin döner sermaye ek ödeme tutarlarından yararlanmakta iken 4/B maddesine göre çalışan sağlık personeli bundan yararlandırılmamaktadır.

* 4/B maddesine göre yerleştirilen sağlık memurlarının sözleşmeleri kurumlar tarafından "Hizmetlerine gerek kalmadığı için sözleşmelerinin feshedilmesi veya yenilenmemesi" maddesine göre tek taraflı olarak feshedebilmektedir.

* Kamu Personeli Seçme Sınavına lise mezunu olarak girmiş, bu puanla atanmış ve daha sonra önlisans veya lisans eğitimi görmüş 4/B'li personel, diğer sağlık personelinin eğitim düzeyi ile ilgili faydalandığı mali haklardan yararlanamamaktadır. Üniversite mezunu olan 4/B'li personelin bu diplomaları adeta yok sayılmaktadır. Bu personelin aylık ücretlerindeki zararlarının yanında döner sermaye ek ödemelerinde de hak kayıpları söz konusudur.

* 4/B maddesine göre yerleştirilen sağlık personeli diğer personelle aynı haklara sahip olmasına rağmen giyecek yardımı gibi bir takım mali haklardan yoksun bırakılmıştır.

* 4/B maddesine göre yerleştirilen sağlık personeli doğum yaptığı zaman görev yaptığı kurumdan ücret alamamaktadır. Ayrıca bu personelin izinleriyle ilgili bazı hususlarda karışıklıklar bulunmakta, uygulama noktasında kurumlarda hoş olmayan ifadelerle karşılaşılmaktadır.

Ortak örgütlenmek ve mücadele etmek zorundayız!

Sağlıkta özelleştirme saldırısı yoğunluğu ne kadar artarsa var olan sınırlı hakların da ortadan kalkacağını, gündemimizi yoğunlukla işgal eden aile hekimliği uygulamasında görmekteyiz. Şu anda uygulamayı cazip kılmak için verilen ekonomik hakların bizi yanıltmasına müsaade etmezsek gerçekleri daha net görebileceğiz. Sermaye cephesinin hedefi nettir. Tüm işçi ve emekçileri iş güvencesi ve sınırlı haklarından yoksun ücretli köleler haline getirmektir. Burada hedefi net olmayan, hakları elinden alınan doktor, hemşire, teknisyen, büro çalışanı "memur" statüsünde olanlar ve bunların örgütü olan sendikalardır. Sağlık işkolunda çalışanlarının farkına varmak zorunda oldukları tek şey kurtuluşun tek başına olamayacağıdır. Hangi statüde çalışırsak çalışalım sorunlarımız gibi, çözüm yol ve yöntemlerimizde aynı. Çalışanları bölmek için ortaya konmuş tüm yapay statüleri ve yasakçı yasaları bir kenara atıp aynı iş kolunda olan sağlık emekçileri ortak örgütlenip taleplerimizi kazanmak için sermaye sınıfına karşı ortak mücadele etmeliyiz.

Bir özelleştirme hikayesi daha:

Otoyollar

Özal döneminde "özelleştiririm-özelleştiremezsin" tartışmasıyla başlayan otoyolların özelleştirilmesinde son aşamaya gelindi. Bundan önceki özelleştirmelere baktığımızda kaybedenler hep çalışanlar ve emekçi halkımız olmuştur. Bu süreçler hep bildik yöntemlerle işlemiştir. Çalışanlar statüleri ve ücretleriyle farklılaştırılarak birbirlerine düşman edilmiş, halkın gözünde çalışanlar asalakmış gibi lanse edilmiştir. Asıl asalak kendileriyken haklarını arayan emekçilere "halkın kanını emenler" diyebilme aymazlığı göstermişlerdir. Bunun nedeni emekçilerin örgütsüz, bölünmüş olmasıdır. Sendika yönetimlerinin uzlaşmacı mücadele çizgisi ya da ihanetleri bu tabloyu daha da derinleştirmiştir. Zaten zayıf olan örgütlülükler nedeniyle işçi ve emekçiler ya hiç tepki göstermemiş ya da lokal karşı koyuşlar gerçekleştirmişlerdir. Bu arada en önemli eksiklik kimin ayağına basılırsa o kesimin bağırınası olmuştur.

Örgütlülüğün amacı dayanışmayı da gerektirirken aynı konfederasyona bağlı sendikalar bile birbirlerine çok uzak durmuşlardır. Oysa sıranın onlara da yaklaşmakta olduğu aşikardır. Sendikal bürokrasi kafa karışıklığı ile hem çalışanlar açısından sendikalara güvensizliğe sebep olurken, hem de örgütlülüğü anlamsızlaştırarak dağılmasını hızlandırmaktadır. Oysa işçi sınıfı bir aradayken ve birlikteliğinin gücünü anlamışken yıkılmayacak kadar güçlüdür. En azından emek tarihi bize bunu kanıtlamaktadır. Bürokratik sendikacılar bedeller ödenerek kazanılmış hakları heba etmektedirler.

Sermaye devleti, kamu harcamalarını kara delik olarak görürken Sovyetlerin dağılması ile birlikte sosyal devlet kavramına bile tahammül edemez hale gelmiştir. Kamusal tüm alanlara birikmiş kiniyle saldırmaya ve yok etmeye başlamıştır. Sermayenin bu topyekûn saldırısına karşı koyuşun örgütlenememesinin en büyük nedeni sendikal bürokrasinin kendisidir.

Yapılan lokal eylemler dahi işlerine ve geleceklerine sahip çıkma talebiyle harekete geçen işçilerin mücadele azmi sayesinde gerçekleştirmiştir. Bu eylemlerin kimi zaman sendika yönetimlerine rağmen gerçekleşmesi tesadüf değildir. Bunun en belirgin öne çıkışı SSGSS yasa tasarısının meclise geldiği 14 Mart tarihindeki kısmi iş bırakma eyleminde görülmüştür. İşçi ve emekçiler sendika ve örgütlerinin yönetim kadrolarının beklentilerinin çok çok üstünde ve çok daha kararlı çıkmışlardır alanlara.

Sendikaların ve emek hareketinin dinamosu gözüyle bakılan KESK bile bir sonraki adımda, 14 Mart sonrasında ne yapacağına dair hazırlıksızlığı ile kendi üyelerini bile şaşkınlığa sürüklemiştir. Aynı belirsizlik, politikasızlık ve ilkesizlik KESK'in özelleştirme süreçlerine kayıtsız kalmasının en büyük nedenidir. KESK en başından beri örgütlü olduğu iş yerlerinde dahi farklı statülerin oluşturulmasına karşı duramadığı

gibi, üyelerinin yerlerini alan iş güvencesiz kesimin örgütlenmesine de kayıtsız kalmıştır. Mevcut durumda hala adım atmaya pek niyeti görünmemektedir. Oysaki taşeronlaşma ve işgüvencesiz istihdam emekçilerin birliğine saldırıdır ve örgütsüzleştirmektir.

Otoyol çalışanı kamu emekçileri açısından bakıldığında özelleştirme bir kurtuluş gibi düşünülmekte ve devlet güdümlü sendikalar tarafından sürekli kurtuluş yöntemi olarak pompalanmaktadır. Oysaki tüm özelleştirme süreçleri çalışanlar açısından birçok olumsuzluğu da peşinden getirmiştir. Özelleştirilen tüm kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanların bir kısmı işsizlikle tanışırken bir kısmı da sanki bir lütufmuşçasına 4/C statüsüyle sözleşmeli, iş güvencesiz, sosyal haklardan mahrum "sözde" iş sahibi yapılmışlardır. Çalışanlar özelleştirmeyle birlikte sudan çıkmış balığa dönerken tüm yaşamları bir anda altüst olmuştur. Yıllardır dağ gibi biriken sorunlardan kurtuluşun özelleştirmeden geçmediği, aksine özelleştirme ile birlikte sorunların daha da artacağı ortadadır. Amacı çalışanların birliğini bozmak, kafasını karıştırmak, işverene hizmet etmek, şoven ve milli duygularla beslemek olan devlet güdümlü sendikaların özelleştirme saldırısını savunmaları kime hizmet ettiklerinin bir kanıtıdır. Çalışma şartlarının düzeltilmemesi, en ufak sorunların dahi çözümsüzlüğünde diretilmesi, otoyol çalışanlarının yasal hakları olan fiili hizmet tazminatlarının verilmemesi sermaye hükümetlerinin bürokratları aracılığı ile özelleştirmeyi kolaylaştırmak için izlediği yöntemlerdendir. Görülüyor ki sorun mülki değil yönetimsel, bilinçli ve siyasidir. Otoyolların özelleştirilmesiyle kamusal bir alan daha kaybedilecek, çok cüzi bir fiyata otoyolu kullanabilen halkımız, kendi vergileri ile yapılan otoyollara daha fazla ücretler ödemek zorunda kalacaktır. Yıllardır serbest rekabetin herşeyi ucuzlatacağı hikayesi otoyollar için de geçerli olamayacağına göre durum çok daha vahimdir. Bu anlamda otoyol çalışanlarının önünde işlerini ve haklarını korumanın yanısıra halkın çıkarlarını koruma görevi de durmaktadır.

2007 yılı için köprü ve otoyol gelirleri Karayolları Saymanlık kayıtlarına göre 677.755.463.66 Ytl olarak açıklanmıştır. Yani yuvarlak hesap 678 trilyon devletin kasasına girmiştir. Bu gelir otoyol ve köprülerden halkımızın vergileriyle deli dumrul parası gibi tekrar tekrar toplanan artı paradır. Rant bu kadar büyüktür. Bu rantın otoyol ve köprülerden geçiş ücretlerinin sermayenin insafına bırakılması ile çok daha artacağı ortadadır. Ulaşım hakkının, en temel haklar olan çalışma, sağlık, eğitim ve barınma gibi diğer kamusal haklar ile doğrudan bağlantılı "kamusal bir hak" olduğu açıktır. Bu sebeple ulaşım, tek amacı kâr etmek olan serbest piyasa koşullarının insafına terkedilemeyecek ve ücretsiz olması gereken bir haktır. Görüldüğü gibi özelleştirmeyi savunmak halka da ihanettir. Telekom grevinden hatırlanacağı üzere Diyarbakır'da kabloları kestiği için neredeyse "vatan haini" ilan edilen işçi kardeşlerimiz ekmeklerine sahip çıkarken aslında Telekom'u satanların da hainliğini ortaya koymaktaydılar. İşimize, aşımıza ve çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için mücadele zamanı. Hemen bugün...

Yapı Yol-Sen üyesi bir sosyalist kamu emekçisi

Tire'de imza kampanyası

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'ye bağlı Tire Temsilciliği 1 Eylül tarihinde "Eğitime bütçe okuluma ödenek istiyorum!" başlığı altında 5 gün süren bir imza kampanyası gerçekleştirdi. Yeni eğitim ve öğretim döneminin başlamasına denk gelen kampanyanın tüm il genelinde yapılması gerekiyordu. Ancak ne yazık ki ne Genel Merkez düzeyinde ne de İzmir'deki Eğitim-Sen şubeleri bu konuda ortaklaşan bir tutum içerisinde olamadı. Eğitim sektöründe yaşanan sorunlar hem eğitim emekçilerini, hem öğrencileri, hem de velileri ilgilendirmektedir. Böylesi bir kampanya ile konunun tüm muhataplarının sorunlara ilgisi çekilebilir, talepler ortaklaştırılabilir.

İzmir düzeyinde ortaklaşamasa da Tire'de etkin bir kampanya örgütledik. Kampanyamızı 5 Eylül günü gerçekleştirdiğimiz eylemle sonlandırdık. Saat 16.00'da Tire Öğretmenevi'nden Tire İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gerçekleştirdiğimiz yürüyüşün ardından basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasının ardından Eğitim-Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Ali Rıza Özer kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Kampanya süresince toplanan 800 imzayı İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nden Bakanlığa gönderdik.

Tire'den bir eğitim emekçisi

Sağlıkta yıkım programı bebeklerimizi de öldürüyor!

Son yıllarda sağlıkta yıkım anlamına gelen "sağlıkta dönüşüm programı" uygulamalarının hız kazanmasıyla beraber hastenelerde yaşanan ölüm haberlerine her gün bir yenisi eklenmektedir. Kuşkusuz hastanelerde yaşanan ölümler (özellikle bebek ölümleri) kamuoyunun gündemini yeni işgal etmemektedir.

Ancak sermaye iktidarının her defasında oluşan tepkiyi başka yöne çekmedeki ustalığı sayesinde olayın sıcaklığı kısa sürede atlatılarak sorunun gerçek yüzü gizlenir. Sermaye iktidarı tarafından sistematik olarak yürütülen ideolojik, politik saldırı ise hızından bir şey kaybetmeden devam eder.

Hatırlanacağı üzere 2005 yılı Haziran'ında Trakya Tıp Fakültesi Hastanesi'nde (Edirne), Temmuz ayında Manisa Doğum ve Çocuk Bakımevi'nde peşi sıra Ağustos ayında Erciyes Üniversitesi Gevher Nesibe Hastanesi'nde görülen ve hastane enfeksiyonları sonucu hayatını kaybeden toplam bebek sayısının 18 olması bir kez daha tartışmaların sağlık sistemi üzerinde yoğunlaşmasına neden olmuştu. O dönemlerde de Türk Tabipler Birliği (TTB) ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) bu konuda rapor hazırlamış, sorunlara dikkat çekmişti. Meydana gelen bebek ölümlerinin nedenlerinin izlenen sağlık politikalarında yattığına, "Sağlıkta Dönüşüm Programı"ndan ayrı değerlendirilemeyeceğine dikkat çekerek sağlıkta tasarruf yapılamayacağını, sağlıkta tasarrufun ölüm anlamına geldiğini vurgulamıştı.

O dönem Yenidoğan Yoğun Bakımlarında Görülen Ölümleri Araştırma Komisyonu tarafından hazırlanan ve önlemler alınması için çağrıda bulunan rapor bugün de geçerliliğini korumaktadır. Ancak o günden bugüne hiçbir önlem alınmamıştır. Tersine eski sorunlara yeni sorunlar ekleyen uygulamalara devam eden Sağlık Bakanlığı, o dönem ölümleri münferit olaylar gösterip durumu kurtarmaya çalışmış sonra da gerçekleri itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Kuşkusuz ki ölümler yukarıda verilen sayılarla sınırlı kalmamıştır. Sayılanlar sadece birkaç örnektir. On yıllardır her hükümetin programında yer alan "Sağlıkta Yıkım Programı"nı uygulama yarışında bu kez bayrağı AKP hükümeti devralmış IMF ve Dünya Bankası'nın

dayatmalarını hayata geçirmek için saldırılarını kararlılıkla uygulamıştır.

Hastane yenidoğan servislerinde yaşanan bebek ölümleri, Ankara Dr. Zekai Tahir Burak Doğum Hastanesi'nde son bir ayda 49 bebeğin ölümünün ardından tekrar gündeme geldi. Sadece 2008 yılı Temmuz ayında 47 bebek, 31 Temmuz-2 Ağustos tarihleri arasında ise 27 bebeğin ölmesi sorunun tekrar gündeme gelmesine ve sağlık politikaları üzerine tartışmaların yoğunlaşmasına neden olmaktadır.

Son günlerde meydana gelen bebek ölümlerinin ortaya çıkardığı korkunç gerçek ise yerli yerinde durmaktadır. Yetkililer ölümlerin nedenlerini ve suçlarını gayet iyi biliyorlar.

Çöplüğünden beslendikleri kapitalist düzen ölümlerin temel nedenidir.

Örneğin Sağlık Bakanlığı'nın hazırlattığı raporda bebek ölümlerinin nedeni iki temele (nedene) dayandırılmaktadır; hastane enfeksiyonu salgını ve hemşire sayısının yetersizliği. Meydana gelen ölümlerine dair birçok neden sıralanabilir.

Bu nedenlerden bazılarını şu şekilde özetleyebiliriz:

* Hijyenik koşullara uyulmaması. (Başta hastaneler olmak üzere hemen hemen tüm kamu kurum ve kuruluşlarının temizliği ihale ile taşeron şirketlere verilmektedir. Bu ihalelerin büyük bir kısmının en düşük teklif verene ihale edildiği görülmektedir. İhalelerde en ucuz fiyatı veren taşeron şirket kurumun temizliğini üstlenmektedir. Ucuz fiyat politikası bebeklerin ölümüne neden olmaktadır.

* Yoğun bakımlarda kullanılması gerekli olan malzemelerin eksikliği.

* Hizmet içi eğitimden geçmemiş, donanımsız, sık sık değişen ve iş güvencesiz sözleşmeli hemşire ve yardımcı personel istihdamı.

* Az sayıda sağlık personeline çok iş yaptırmak, hemşire açığını sözleşmeli eleman çalıştırarak kapatmaya çalışmak.

* Hastane, yeni doğan yoğun bakım ünitelerinin yetersizliği.

* Bütçeden sağlığa ayrılan payın yetersizliği.

* Birinci basamak sağlık hizmetlerinin kaldırılması.

* Altyapı eksikliği vb.

Bunlara birçok madde daha eklenebilir. Ama bütün bu sayılanlar sağlık politikasının yani sağlıkta yıkım programının parçalarıdır.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES)'in de altını çizdiği gibi yaşanan sorunun gerçek

nedenleri uygulanan sağlık politikalarının sonuçlarından başka bir şey değildir. Sağlıkla ilgili sorunlar sermaye hükümetlerinin sağlıkta yıkım anlamına gelen ''Sağlıkta Dönüşüm Programı''ndan ayrı değerlendirilemez.

Kısaca özetlemek gerekirse sağlıkta yıkım programı sermaye iktidarının işçi ve emekçileri topyekûn hedef alan sömürü programının bir parçasıdır. Son 25 yıldır yürütülmekte olan, ancak AKP hükümetinin yeni bir şeymiş gibi sunduğu "Sağlıkta Dönüşüm Paketi" saldırısı yalnızca sağlık sektörü ile sınırlı değildir. Sermayenin sömürü ve yıkım programı sağlıktan sosyal güvenliğe, eğitimden enerjiye, bitkisel tarımdan hayvansal tarıma, ormanlardan madenlere, iş güvencesinden çalışma ortamına, yerel yönetimlerden ulaşıma kısaca yaşamın bütün alanlarında emeği ile geçinenleri hedef almakta ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarını sermayenin yağma ve talanına sunmaktadır.

O halde sağlıkta yaşanan sorunları diğer alanlardan ayrı düşünmeksizin emeğiyle geçinen işçi ve emekçiler, ezilenler, sömürülenler sınıf kimliğimizle biraraya gelmeli haklarımıza, geleceğimize, bebeklerimize ve geleceğimize sahip çıkmalıyız.

Sömürü ve soygunun adı KEY

Köleci ve feodal düzende olduğu gibi kapitalist toplumda da üretim ilişkileri insanın insan tarafından sömürülmesine dayanır. Ne ki, kapitalist sömürü maskelenmiştir; bu onu, feodal toplumdaki ve köleci toplumdaki sömürüden ayırır. Kölelerin ve serflerin çalışması zoraki bir çalışmaydı. İşçi de çalışmak zorundadır, ama onun kapitalist karşısındaki kişisel özgürlüğü, kapitalizmde, çalışmanın bu niteliğini gizler.

Kapitalist üretimin egemen olduğu toplumsal sistemler, çalışmanın bu niteliğini ve sömürünün maskelenmesini çeşitli biçimlerde ve farklı piyonlarca - sözgelimi, kimi zaman burjuva ideologları ve iktisatçıları aracılığıyla, kimi zaman da sermaye devleti ve sermaye hükümetlerince- yürütürler.

Adam Smith, David Ricardo ve onları izleyen tüm burjuva iktisatçıları, işçinin kapitaliste emeğini sattığını belirtirler. Eğer böyleyse, işçi, kendi emeğine göre ücret almaktadır. Kapitalist ise, sermayesini işlettiği için kârını almaktadır. Öyleyse, işçi ve kapitalist "eşittirler" ve ortada insanın insan tarafından sömürülmesi diye bir şey yoktur! Bu tam da kapitalist sömürünün maskelenmesidir. Gerçekte ise işçi emeğini satmaz çalışma yeteneğini, yani emek-gücünü satar.

Kapitalist, ondan yararlanmaya karar verir ve emek-gücünün kendisine, ödediğinden fazlasını getirmesini sağlayacak şekilde hareket eder. Evet, kapitalist, işçinin emek-gücünü satın alır ve ödediğinden fazlasını ondan geri ister. Yani, üretim sürecinde kendisi için artı-değer üretmesini ister. Zira artı-değer sömürüsü bir başka deyişle ücretli emek sömürüsü, kapitalist üretim ilişkilerinin özüdür.

Kapitalizm, sömürünün maskelenmesi işini, kimi zaman da sermaye devleti ve onun hükümetleri aracılığıyla yürütür. Sözgelimi, sermaye devletinin yurttaşlarından ve çalışanlarından dolaylı ve dolaysız adı altında topladığı bütün vergiler, kapitalist sömürünün maskelenme biçimlerinden biridir.

Bununla birlikte özellikle de bizde, kapitalist sömürünün maskelenmesine daha ilginç ve komik

biçimlerle karşılaşılabilmektedir. Sözgelimi, işçilerin, emekçilerin ve çalışanların ücretlerinden Zorunlu Tasarruf ve Konut Edindirme Yardımı (KEY) adı altında yapılan kesintiler, sermaye devletinin Özal hükümeti döneminde gündeme gelen ve gündemde olan kapitalist sömürüyü maskeleme biçimlerinden biridir. Sözün özü, ne "Zorunlu Tasarruf" ne de "Konut Edindirme Yardımı" gerçekten çalışanlar düşünülerek ve onların lehine gündeme getirilmiş bir şey değildir. Aksine hem "Zorunlu Tasarrufa Teşvik" hem de "Konut Edindirme Yardımı" kesintileri, çalışanları aşağılayan ve sömürüyü, soygunu maskeleyen bir uygulamadır.

Emekçilerin kendi iradesi yokmuş gibi devlet ücretinden kesinti yaparak emekçiler adına "tasarruf"ta bulunmaktadır. Bu soygun ve talanın adına tasarruf demektedir. "Zorunlu Tasarruf"larında olduğu gibi KEY kesintileri de sermayenin yağmasına açılmıştır. "KEY kesintilerini geri ödüyoruz" demagojisi altında emekçilerin birikimleri komik miktarlarda geri ödenmiştir. Sömürü ve soygun düzeni emekçiler ayağa kalkmadıkça devam edecektir. Buna izin vermeyelim.

Eğitim emekçisi bir kamu emekçisi/İstanbul

12 Eylül faşist rejimi sürüyor...

Çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesap soralım!

12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden tam 28 yıl geçti. Bizzat ABD emperyalizminin emri ve CİA'nin direktifleriyle gerçekleşen 12 Eylül darbesi, işçiler, emekçiler, ilericiler ve devrimciler üzerinde ağır baskı ve terörle gerçekleştirildi.

Binlerce devrimci, demokrat emekçi ve yurtsever işkenceden geçirildi, sokaklarda ve hapishanelerde katledildi. Metris'ten Diyarbakır'a hapishaneler işkence merkezlerine çevrildi. 17 devrimci darağaçlarında asılarak katledildi. Kürt halkına yönelik saldırılar daha da arttı, haklı ve meşru talepleri hiçe sayıldı.

Grev çadırları söküldü, sendikacılar hapsedildi. Demokrat, ilerici öğretim üyeleri üniversitelerden atıldı, YÖK'le üniversitelere kışla düzeni getirildi. Milyonlarca insan fişlendi. Kitaplar yakıldı, filmler yasaklandı.

Darbe, uluslararası sermayenin neo-liberal politikalarını hayata geçirmek için önlerinde en büyük engel olan toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi ezmek amacıyla gerçekleştirildi. Kanlı planlar tümüyle bu çıkar ve amaçları uygulamak için yapıldı. İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gaspeden, sermayeye yeni kâr alanları açan ve ülkeyi tekelci sermayenin talanına açan 24 Ocak kararları, bizzat darbe dipçikleri altında uygulandı. Bu kararların sonucunda emekçilerin yaşam koşulları ağırlaştı, açlık ve yoksulluk daha da arttı. Özelleştirme saldırısı ve neoliberal politikalar darbe eliyle bir bir hayata geçirildi. Dönemin TÜSİAD Genel Başkanı Halit Narin "Bugüne kadar işçiler güldü, şimdi gülme sırası bizde" diyebildi.

Cunta düzeni sürüyor!

Aradan 28 yıl geçmesine rağmen faşist baskılar, keyfi uygulamalar ve anti demokratik yasalar hala yürürlükte. Her geçen gün daha da yapılandırılan ve düzenen tüm hücrelerine nüfuz eden kontrgerilla ise varlığını sürdürmekte, kinli ve kanlı icraatlarına devam etmektedir. Düzenin bekası adına Sivas'tan Gazi'ye, bin operasyondan 19 Aralık'a kadar katliamlar yapılmaktadır.

Düzenin tüm kurumları işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerine elbirliğiyle saldırırken geçtiğimiz günlerde "Ergenekon" adı altında bir operasyon yürütüldü ve bugüne kadar bir dizi kirli icraata imzasını atmış kontrgerilla artığı, "sözde" darbe yapacağı iddiasıyla tutuklandı. Gerek Kürt sorunu, gerekse Kıbrıs vb. konularda ABD'ye karşı çıkartılan çatlak seslerden dolayı kontrgerilla devleti içinde bir yük haline gelen birkaç çeteci emekli generalin tutuklanması, devletin çetelerden temizlenmesi, darbecilerden hesap sorulması olarak yutturulmak isteniyor.

Bugün binlerce insanın katledilmesinden, ağır baskı ve sömürünün hakim olmasından, Türk-islam senteziyle yoğrulmuş siyasal gericiliğin topluma egemen olmasından sorumlu olan darbeciler olduğu gibi yerlerinde duruyor, hatta el üstünde tutuluyorken, bugün hala 12 Eylül ile tahkim edilen faşist rejim hüküm sürüyorken, "darbeci generallerin yargılanması" sadece emekçilerin bilincini bulandırmaya hizmet etmektedir. "Ergenekon operasyonu" kontrgerillayı hedeflemek bir yana, özellikle ABD karşısında amerikancı generalleri zor durumda bırakan bazı general eskilerinin temizlenerek, kontrgerilla devletini tahkim etme operasyonudur. Bu unsurlara halen devlet tarafından sahip çıkıldıklarının en somut göstergesi ise geçtiğimiz günlerde tutuklu generalleri TSK'nın üst düzeyde ziyaret etmesi olmuştur.

Bugün bu toplumu onlarca yıl geriye götüren, binlerce insanın katledilmesine, ağır baskı ve işkenceler yaşamasına yolaçan, toplumda derin izler bırakan 12 Eylül darbesiyle hesaplaşmak gerekiyor. Ancak bu hesaplaşma darbeyi gerçekleştiren üç-beş generalin yargılanması ile olmaz. Gerçek hesaplaşma, çeteleşen devletle hesaplaşmak, her bakımdan çürümüş ve kokuşmuş bir sınıf olan burjuvazinin sınıf egemenliği ile hesaplaşmakla olanaklı olur. Ancak baskı, sömürü ve köleliğin kaynağı olan burjuva düzeni hedef alan devrimci bir mücadele sermayenin çeteleşmiş devletini geriletebilir ve nihayet kokuşmuş düzeni ile birlikte tarihe gömebilir.

Kamu Emekçileri Bülteni 28 * Fiyatı: 25 YKr * Eylül 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Molla Şeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92